

Tilslutning og Intet havde tabt hos Hæren. Marineens Udviklinger er grundet paa en saa god, gammel Tradition, Forholdene i den ere saa tilfredsstillende, at — det siger jeg aldeles roligt og alvorligt — de ikke kunne blive bedre; det er ikke nogen hovmodig eller selvindbildt Lænke, jeg fremkommer med — det skyldes jo ikke mig personlig — men Forholdene ere saa gunstige, takket være den Maade, hvorpaa man har parret Krigsartillerne med Disciplinærstraffene, og takket være det fortrinlige Stof, vi have i vort Mandstab, at man havde et udmærket godt Grundlag at bygge paa, selv om det var foreldet med Hensyn til nogle større Straffe, som ikke længere passe til Tiden. Det havde været ganske simpelt at modernisere den hele Ordning, og man havde da faaet Noget, som ikke vilde have ladet sig føle som nyt i nogen-somhelst Retning. Det er et Brud paa det Gamle, som man nu foretager, det er en Overgang, ved alle slike Brud kommer man til at ryste Bygningen, og jeg tvivler meget om, at det Hele vil holde sammen saa godt som tidligere, efter at denne Lov er bleven indført. Jeg frygter ikke Noget for Superiorerne, det gjentager jeg, men jeg tror, at det smukke patriarkalske Forhold — og der er et smukt, næsten patriarkalsk Forhold ombord i de fleste Skibe — som nu gjør sig gjældende, skal forsvinde. Mit principielle Standpunkt er altsaa dette; men mit Ønske er ørkesløst, naar hele Rækker af Kjendsgjerninger staa imod det, og af Hensyn dertil har jeg, som det synes mig, saa tydelig og klart som muligt, udtalt, at jeg er villig til at arbejde efter bedste Gode for Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, under Forudsætning af, at man tog Hensyn til det, jeg ønsker, nemlig at gjøre Forslaget lidt mere maritimt, og dette vil neppe koste 3—400 Ændringsforslag — det tror jeg da i alt Fald ikke. Men jeg skal yderligere udvilde Konklusionen og skal gjøre det i saa Ord. Naar jeg igaar fremhævede, at man maatte bruge Bøiestrafpen som Basis, er det bleven forstaaet af den ærede Minister, tror jeg, som om jeg forlangte, at Bøiestrafpen skulde være den intensive Straf. Det er ikke Meningen. Jeg har søgt at paavise, at Fængselsstraffen er saa uensartet i sit Væsen, saa afhængig af Tid og Sted, at den ikke kan tjene som Maalestof for Straffens Ud-maalning. Jeg vil have en mere konstant Størrelse og en Størrelse, som ikke lægger saa stort Beslag paa den Tid, hvori den Straffede skal straffes. Der er nemlig det ved Fængselsstraffen, som ogsaa gjør den mindre anvendelig ombord, at den, som jeg ansøgte igaar, opveier, hvad den saavner i Strenghed ved at bruge Tid, den er langvarig, men disse langvarige Straffe i Skibene virke indirekte paa de Ulykkelige. Man er i den Retning en Del forskjellig stillet i Hæren og Flaaden. I Flaaden er der en vis Sum af Arbejde, der skal udredes, og naar dette Arbejde er fordelt mellem

de forskellige Grupper af Folk, og disse Grupper ofte kunne være forholdsvis temmelig smaa, saa paafører en enkelt Mand's Ophold i Arresten en hel Maaned hans Kammerater en saa meget større Børstel af Arbejde. Disse lange Straffe virke trættende og udslidende paa Folkene, der ofte ere saa nok under vanskelige Forhold om Natten paa Bagten. Alt det gjør i Forbindelse med, hvad jeg fremhævede igaar, at jeg betragter Fængselsstraffen som en saare uheldig, jeg kan næsten sige uanvendelig Basis for Straffene, men detimod betragter jeg ikke Bøiestrafpen som uanvendelig som Basis for Straffene. Medens jeg udtrykkelig fremhævede, at Arreststraffen er meget fortræffelig som Disciplinærstraf, har Bøiestrafpen imidlertid den Mangel, at den ikke er tilstrækkelig til at imødegaa større Forbrydelser, og vi komme ved enkelte større Forbrydelser, f. Ex. de Forbrydelser, der ville medføre Forbedringshusarbejde, ind paa en vanskelig Vej, idet vi ikke have nogen brugbar Baretægtsarrest ombord. Nu er min Lænke tillige den, at man, saavidt man formaar, gennem de milde Straffe bør søge ikke at paavirke de Militæres Fremtid, man bør saa vidt muligt søge at klare sig med dem, saalænge man har dem i Tjenesten, og naar de ere færdige med den, skulle de saa vidt muligt komme tilbage til deres gamle Gjerning, uden at der hæfter nogen Plet ved den. I den Retning er jeg maatte mere civil, end de Herrer tro. Der kan begaas mange forskellige Forseelser, som i militær Forstand ere fordommelige i allerhøieste Grad, og som ere af den Bestaaenhed, at de maa mødes med de strengeste Straffe, men den Mand, der begaar en af dem, kan i det borgerlige Liv være en fortræffelig Medborger, der ingen Fortræd gjør. Naar man altsaa kan raade oven en enkelt intensiv Straf, hvorved man kan standse ham paa den uheldige Vej, og derved affstraffe ham saaledes, at han faar affonet sin Synd før han kommer hjem, saa er man heldigt stillet. Derfor ere disse stigende Fængselsstraffe uheldige, idet de henvise de militære Forbrydelser til at affones ved et langt Livs Plet paa Navn og Rygte. Men naar man nu skal erstatte slike alvorlige Straffe, kommer man til de intensive Midler, og der er jeg saa godt som Nogen en Uven af Lamp; kan man finde noget andet Middel, skal jeg være taknemlig, selv ønsker jeg ikke Lampen anvendt uden i særlige Tilfælde. Men i en bestemt Retning holder jeg paa Lamp, og jeg gjør det i Følge det Princip, at den, der tager sig selv til Nette ved at lægge Haand paa en anden, skal man til Gjengjæld have Ret til at lægge Haand paa — ikke blot ad ekstraordinær Vej, som Nød-værge, thi man skal holde paa de normale Forhold saa længe som muligt, men gennem Dom efter Loven. Den, der roligt og med kolbt Sind lægger Haand paa sin Superior, ham skal man kunne idømme Lampstraf, og det er et af de